

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFE

Case No. 10633

Date of filing: 16.3.88

** AWARD - Type of Award Final
- Date of Award _____
_____ pages in English 18 pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: _____

- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

دیوان داوری دعاری ایران - ایالات متحده

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL
AWARD

Case No. 10633

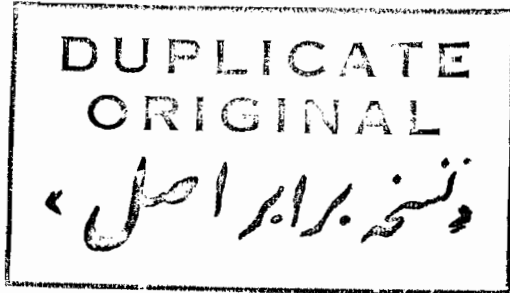
Chamber Two

پرونده شماره ۱۰۶۳۳

شعبه دو

حکم شماره ۲-۱۰۶۳۳-۳۵۵

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داوری دعاری ایران-ایالات متحده
شیت شد - FILED	
Date	16 MAR 1988 تاریخ
No.	۱۳۶۶ / ۱۲ / ۲۶ 10633 شماره

ردینگ اند بیٹس دریلینگ کامپنی،
ادعای کمتر از ۲۵۰،۰۰۰ دلار مطروح توسط
ایالات متحده امریکا،
خواهان،

- و -

دولت جمهوری اسلامی ایران،
شرکت ملی نفت ایران،
خواندگان.

حکم

حاضران :

از طرف خواهان : خانم مری بت وست
وکیل و مشاور وزارت امور خارجه ایالات متحده،
خانم ج. اف. بارت
وکیل و مشاور وزارت امور خارجه ایالات متحده،

از طرف خواندگان : آقای محمد کریم اشراق
نماینده رابط جمهوری اسلامی ایران،

آقای سیف اله محمدی
مشاور حقوقی نماینده رابط،
آقای علی اکبر ماهرخ زاد
نماینده شرکت ملی نفت ایران،
آقای حسین پیران
نماینده شرکت ملی نفت ایران،

سایر حاضران : آقای تیموشی ریمیش
نماینده رابط ایالات متحده امریکا،
آقای مایکل رابوین
قائم مقام نماینده رابط ایالات متحده امریکا.

اول - مقدمه

۱ - در تاریخ ۲۹ دیماه ۱۳۶۰، ایالات متحده امریکا به نیابت از طرف ردینگ اند بیس دریلینگ کامپنی ("خواهان") دادخواستی ثبت و ادعایی به مبلغ کمتر از ۲۵۰،۰۰۰ دلار علیه جمهوری اسلامی ایران ("ایران") و مشخصاً علیه شرکت خدمات نفت ایران ("آسکو") و جانشین آن(۱)، شرکت ملی نفت ایران ("شرکت نفت")، مطرح نمود. خواهان بابت سه ادعای جداگانه به شرح زیر، جمعاً مبلغ ۱۳۱،۵۹۵/۶۸ دلار (امریکا)(۲) مطالبه می نماید:

(الف) بابت نقض ادعایی قرارداد خدمات هوایی ("قرارداد") منعقدہ بین خواهان و آسکو به مبلغ ۵۳،۷۵۵/- دلار به اضافه بهره به نرخ ۱/۵ درصد در ماه که در قرارداد مقرر شده است. شرکت نفت منکر آن است که قرارداد نقض شده و اظهار می دارد که آسکو هزینه کلیه خدمات حمل و نقل هوایی را که بنحو مقرر اجازه داده شده و خواهان طبق قرارداد آنرا انجام داده، پرداخت کرده است. شرکت نفت ادعای متقابلی به مبلغ ۱،۷۱۹،۲۵۹/- ریال بابت حقوق معوقه بیمه های اجتماعی، ثبت نموده است.

(ب) بابت نقض ادعایی یک توافق شفاهی (قرارداد مدرسه مالت) بین خواهان و

(۱) رجوع شود به: اوپل فیلد او تکزاس اینک و دولت جمهوری اسلامی ایران و سایرین. قرار اعدادی شماره ۴۳-۱۰ مورخ ۱۸ آذرماه ۱۳۶۱ (نهم دسامبر ۱۹۸۲) دیوان عمومی که در Iran-U.S. C.T.R. p. 347 نیز به چاپ رسیده است.

(۲) ادعا به صورتی که بدواً در دادخواست ارائه شد، کلاً به مبلغ ۲۴۹،۴۳۱/۸۵ دلار، با اضافه بهره متعلقه، بود.

آسکو به منظور آموزش فرزندان کارمندان خارجی آسکو در مالت، به مبلغ ۳۳،۱۱۶/۶۸ دلار باضافه بهره به نرخ ۱/۵ درصد در ماه. شرکت نفت منکر آن است که آسکو با خواهان قراردادی داشته و اظهار می‌دارد که والدین پرداخت شهریه افراد تحت تکفل خود را تقبل کرده بودند.

(ج) بابت سلب مالکیت ادعایی توسط ایران از اموال شخصی برخی از کارمندان خواهان که در انبار مورد استفاده ایرانو ردینگ اند بیس، یک شرکت وابسته به خواهان، باقی مانده بود. این ادعا به مبلغ ۴۴،۷۲۴/- دلار است که خواهان به برخی از کارمندان خود که از ایران خارج شده بودند، بازپرداخت نموده است. خواهان اظهار می‌دارد که حقوق این کارمندان به وی واگذار شده است. شرکت نفت منکر آن است که خواهان اهلیت اقامه این ادعا را در دیوان داشته باشد و مضافاً می‌گوید که حتی اگر دیوان صلاحیت رسیدگی به ادعا را داشته باشد، خواهان ثابت نکرده است که چنین سلب مالکیتی به وقوع پیوسته و یا قابل انتساب به دولت ایران است.

۲ - جلسه استماع پرونده حاضر در ۲۹ آبان ماه ۱۳۶۶ [۲۰ نوامبر ۱۹۸۷] تشکیل شد.

دوم - صلاحیت

۳ - خواهان که یک شرکت سهامی عام در ایالت دلهور است، مدارکی منجمه یک گواهی حسن شهرت، نسخ مصدق صفحات مربوطه فرم های ۱۰ - ک ثبت شده نزد کمیسیون بورس و اوراق بهادار و اوراق نیابت صادره در زمانهای ذیربطه، تسلیم و دیوان را متقاعد نموده است که وی به شرح مندرج در بند یک ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی، تبعه ایالات متحده می‌باشد. ادعاهای مزبور طی مدت لازم، بطور مداوم

متعلق به اتباع ایالات متحده، و در تاریخ [امضای] بیانیه حل و فصل دعاوی، پابرجا بوده‌اند.

۴ - بحثی نیست که خوانندگان مشمول تعریف ایران به شرح مندرج در بند ۳ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی می‌باشند.

۵ - دیوان همچنین نظر می‌دهد که ادعاهای مطروح، به عنوان ادعاهای ناشی "از دیون، قراردادها ... سلب مالکیت یا سایر اقدامات موثر در حقوق مالکیت"، واجد الزامات صلاحیتی مندرج در بند ۱ ماده دو بیانیه فوق‌الذکر می‌باشند.

۶ - در مورد ادعای مربوط به سلب مالکیت ادعایی از اموال شخصی، دیوان نظر می‌دهد که خواهان نتوانسته ثابت کند که حقوق کارمندان مورد بحث به وی واگذار شده است. مدرکی حاکی از آنکه خواهان طبق قرارداد یا غیر آن، متعهد و مسئول بوده است که وجبی [از این بابت] به کارمندان خود پرداخت نماید، ارائه نشده و توضیحی نیز درباره قابلیت شمول نظریه واگذاری [حقوق] در اوضاع و احوال پرونده حاضر، داده نشده و مضافاً اینکه خواهان ادعا نکرده است که هیچیک از کارمندان مورد بحث، حق خود را به خواهان انتقال داده باشد. بنابراین دیوان نتیجه می‌گیرد که خواهان اهلیت اقامه این ادعا را ندارد و بر این اساس ادعا را به علت فقد صلاحیت رد می‌کند. (۳)

(۳) دیوان همچنین خاطرنشان می‌سازد که این ادعا به علت فقد دلیل از لحاظ ماهیت نیز قابل قبول نمی‌بود. خواهان راجع به واگذاری و نگاهداری واقعی اموال در انبار مدارک کافی ارائه ننموده است.

۷ - در مورد ادعای متقابل شرکت نفت بابت حق بیمه اجتماعی، دیوان [در گذشته] این نوع ادعاهای متقابل را رد کرده است. زیرا طبق الزام بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی، از همان قرارداد [موضوع دعوی] ناشی نمی‌شوند. به عنوان مثال رجوع شود به هوارد، نیدلز تامن اند برگندوف و دولت جمهوری اسلامی ایران و سایرین. حکم شماره ۲-۶۸-۲۴۴ مورخ ۱۷ مردادماه ۱۳۶۵ [هشتم اوت ۱۹۸۶]. همچنین رجوع شود به کامپیوتر ساینسز کوریوریشن و جمهوری اسلامی ایران و سایرین، حکم شماره ۱-۶۵-۲۲۱ مورخ ۲۷ فروردین ماه ۱۳۶۵ [۱۶ آوریل ۱۹۸۶]. بنابر همان دلایل، ادعای متقابل حاضر به علت فقد صلاحیت رد می‌شود. علاوه براین، دیوان همچنین متذکر می‌شود که ادعای متقابل مذکور دیر به ثبت رسیده و در ماده ۷ قرارداد خدمات هوایی، از جمله مقرر شده است که "طرف دوم (آسکو) موافقت می‌نماید که کلیه پرداختها را به دلار امریکا و بدون [کسر] هرگونه مالیات، عوارض و هزینه‌های تبدیل و انتقال انجام دهد".

سوم - ادعای مبتنی بر قرارداد خدمات هوایی

الف - شرح ماقع

۸ - در تاریخ ۱۹ مردادماه ۱۳۵۶ [دهم اوت ۱۹۷۷]، خواهان و آسکو یک قرارداد خدمات هوایی امضاء کردند که به موجب مفاد آن، خواهان موافقت نمود در پروازهای هواپیماهای اجاره‌ای خود بین آبادان در ایران و جزیره مالت، برای کارکنان آسکو جای خالی نگهداری کند. در قرارداد خدمات هوایی مقرر شده بود که آسکو بابت هزینه پرواز یکسره هر مسافر، مبلغ ۳۴۹ دلار به خواهان بپردازد. (۴) روش ارسال

(۴) این قرارداد در تاریخ ۳۰ اردیبهشت ماه ۱۳۵۷ [۲۰ مه ۱۹۷۸] و مجدداً در تاریخ ۱۹ مهرماه ۱۳۵۷ [۱۱ اکتبر ۱۹۷۸] اصلاح شد. به موجب اصلاحیه اخیر، قرارداد تا ۲۸ آبان ماه ۱۳۵۷ [۱۹ نوامبر ۱۹۷۹] تمدید گردید.

صورتحساب و پرداخت آن، در ماده ۷ قرارداد مذکور تشریح شده است. قرار بود پرداخت ها از طریق حواله تلگرافی، ظرف بیست روز پس از رسید صورتحساب انجام شود. همچنین در قرارداد مقرر شده بود که بابت کلیه پرداخت های عقب افتاده، بهره‌ای به ماخذ ۱/۵ درصد در ماه پرداخت گردد.

۹ - از اوت ۱۹۷۷ تا پایان سال ۱۹۷۸ خواهان بطور مرتب خدمات هوایی به کارکنان آسکو ارائه می‌داد و در فواصل زمانی معین، طبق روش مقرر در قرارداد، صورتحساب خدمات انجام شده خود را براساس اجازه سفرهایی که به تأیید آسکو رسیده بود تسلیم می‌کرد. آسکو نیز به نوبه خود، در طول قسمت اعظم این مدت، صورتحسابها را بررسی و از طریق کارگزار خود، شرکت خدمات نفت ایران ("آیروس")، وجوه خدمات مزبور را با حواله‌های تلگرافی از لندن پرداخت می‌نمود.

۱۰ - در ژانویه ۱۹۷۹ پروازهای بین آبادان و مالت به علت اغتشاشات روزافزون سیاسی در ایران متوقف شد، ولی خواهان به ارائه خدمات هوایی به کارکنان آسکو از مالت به بحرین که آسکو دفتری در آن جا تاسیس کرده بود، ادامه داد. سرانجام کلیه پروازها قطع شد. در اوائل بهار ۱۹۷۹، شرکت نفت جانشین حقوق و تعهدات آسکو گردید. رجوع شود به پرونده اولیل فیلد او نگزاس اینک مذکور در فوق.

۱۱ - در تاریخ ۲۹ دیماه ۱۳۵۷ [۱۹ ژانویه ۱۹۷۹] آسکو از طریق نماینده خود، آیروس، یک حواله تلگرافی به مبلغ ۱۶۰،۸۸۹ دلار بابت برخی صورتحسابهای صادره طبق قرارداد خدمات هوایی، در وجه خواهان ارسال نمود و سپس در فاصله آوریل و سپتامبر ۱۹۷۹، مکاتباتی راجع به مسأله پرداخت صورتحساب ها بین طرفین صورت گرفت که از جمله به چهار صورتحساب (به شماره های ۱۴۱-۰۲۹۷، ۱۴۱-۰۲۹۸، ۱۴۱-۰۳۰۱ و ۱۴۱-۰۳۵۴) صادره در ۲۸ دیماه و اول اسفندماه ۱۳۵۷ [۱۸

ژانویه و ۲۰ فوریه ۱۹۷۹] به ترتیب، جهت خدمات ارائه شده در دسامبر ۱۹۷۸ و ژانویه ۱۹۷۹، مربوط می‌شد. صورتحسابهای مربوطه و مورد اختلاف در پرونده حاضر به شرح زیر است:

شماره صورتحساب	تاریخ	مبلغ به دلار (امریکا)
۱۴۱ - ۰۲۲۷	۲۸ شهریور ۱۳۵۷ [۱۹ سپتامبر ۱۹۷۸]	۲۷،۲۲۲
۱۴۱ - ۰۲۲۸	۲۸ شهریور ۱۳۵۷ [۱۹ سپتامبر ۱۹۷۸]	۸،۰۲۷
۱۴۱ - ۰۲۲۵	۱۳ مهر ۱۳۵۷ [پنجم اکتبر ۱۹۷۸]	۲۷،۹۲۰
۱۴۱ - ۰۲۵۶	۱۳ مهر ۱۳۵۷ [پنجم اکتبر ۱۹۷۸]	۶،۶۳۱
۱۴۱ - ۰۲۶۴	۱۸ آبان ۱۳۵۷ [نهم نوامبر ۱۹۷۸]	۳۴،۵۵۱
۱۴۱ - ۰۲۶۵	۱۸ آبان ۱۳۵۷ [نهم نوامبر ۱۹۷۸]	۱۵،۳۵۶
۱۴۱ - ۰۲۸۶	۲۴ آذر ۱۳۵۷ [۱۵ دسامبر ۱۹۷۸]	۳۳،۵۰۴
۱۴۱ - ۰۲۸۷	۲۷ آذر ۱۳۵۷ [۱۸ دسامبر ۱۹۷۸]	۷،۶۷۸
حاصل جمع فرعی		۱۶۰،۸۸۹
=====		
۱۴۱ - ۰۲۹۷	۲۸ دیماه ۱۳۵۷ [۱۸ ژانویه ۱۹۷۹]	۲۷،۵۷۱
۱۴۱ - ۰۲۹۸	۲۸ دیماه ۱۳۵۷ [۱۸ ژانویه ۱۹۷۹]	۹،۴۲۳
۱۴۱ - ۰۳۰۱	۲۸ دیماه ۱۳۵۷ [۱۸ ژانویه ۱۹۷۹]	۱۲،۶۰۰
۱۴۱ - ۰۳۵۴	اول اسفند ۱۳۵۷ [۲۰ فوریه ۱۹۷۹]	۴،۵۱۰
اعلامیه بستانکار بابت صورتحساب شماره ۱۴۱-۰۲۵۶		(۳۴۹)
حاصل جمع فرعی		۵۳،۷۵۵
=====		
جمع		۲۱۴،۶۴۴

ب - ماهیت

۱۲ - طرفین اختلافی ندارند که بین آنها قرارداد معتبری وجود داشته است. همچنین اختلافی نیست که مبلغ /- ۱۶۰،۸۸۹ دلار توسط آسکو از طریق آبروس در تاریخ ۲۹ دیماه ۱۳۵۷ [۱۹ ژانویه ۱۹۷۹] حواله، و مضافاً اینکه مبلغ مذکور توسط خواهان دریافت شده است.

۱۳ - خواهان استدلال می کند که مبلغ /- ۱۶۰،۸۸۹ دلار فوق الذکر بابت هشت فقره صورتحساب (به شماره های ۱۴۱-۰۲۲۷، ۱۴۱-۰۲۲۸، ۱۴۱-۰۲۵۵، ۱۴۱-۰۲۵۶ و ۱۴۱-۰۲۶۴، ۱۴۱-۰۲۶۵، ۱۴۱-۰۲۸۶، ۱۴۱-۰۲۸۷ و ۱۴۱-۰۲۸۷) که از ۲۸ شهریورماه ۱۳۵۷ [۱۹ سپتامبر ۱۹۷۸] تا ۲۷ آذرماه ۱۳۵۷ [۱۸ دسامبر ۱۹۷۸] صادر شده و در موقع ارسال حواله تلگرافی آسکو، معوق مانده بودند، پرداخت شده است. بنابراین خواهان اظهار می دارد که صورتحسابهای صادره در ۲۸ دیماه و اول اسفندماه ۱۳۵۷ [۱۸ ژانویه و ۲۰ فوریه ۱۹۷۹] (به شماره های ۱۴۱-۰۲۹۷، ۱۴۱-۰۲۹۸، ۱۴۱-۰۳۰۱ و ۱۴۱-۰۳۵۴) جمعاً به مبلغ ۵۳،۷۵۵ دلار (۵) پرداخت نشده است.

۱۴ - لکن شرکت نفت انکار می کند که خود وی یا آسکو اصولاً دو صورتحساب آخر مربوط به سال ۱۹۷۸، به شماره های ۱۴۱ - ۰۲۸۶ و ۱۴۱ - ۰۲۸۷، را دریافت کرده و یا اطلاعی درباره آنها داشته است و مضافاً اظهار می دارد که خواهان هیچ دلیلی ارائه نکرده که صورتحسابهای مزبور را برای آسکو ارسال نموده و یا اینکه آسکو

(۵) کل مبلغ بدهی بابت هر چهار صورتحساب ۵۴،۱۰۴ دلار است. لکن خواهان مبلغ ۳۴۹ دلار بابت بستانکار صورتحساب شماره ۱۴۱ - ۰۲۵۶، از آن کسر نمود.

اصولا" سفرهای موضوع صورتحسابها را طبق مفاد قرارداد خدمات هوایی تصویب کرده باشد. بنابراین، شرکت نفت استدلال می کند که مبلغ -/۱۶۰،۸۸۹ دلار پرداختی آسکو در حکم پرداختی بوده که قسمتی از آن بابت شش فقره اول صورتحسابهای سال ۱۹۷۸ (که حسب ادعای شرکت نفت، کلیه صورتحسابهایی است که آسکو قبل از ۲۹ دیماه ۱۹/۱۳۵۷ ژانویه ۱۹۷۹ دریافت کرده بوده) و قسمت دیگر آن، پیش پرداختی است بابت صورتحسابهایی که خواهان بعد از ۲۸ دیماه ۱۳۵۷ [۱۸] ژانویه ۱۹۷۹ ارسال نموده است. شرکت نفت معتقد است که پس از محاسبه چهار صورتحساب سال ۱۹۷۹ (و مبلغ ۶،۶۳۷ دلاری که بدو" بابت هزینه‌هایی که شرکت نفت قبول ندارد، کسر شده بود)، تنها مبلغ ۴،۵۴۰ دلار معوق ماند و حسب اظهار شرکت نفت، این مبلغ نیز بعداً" به خواهان پرداخت شد. (۶)

۱۵ - دیوان نتیجه می گیرد که مبلغ -/۱۶۰،۸۸۹ دلاری که آسکو در ۲۹ دیماه ۱۳۵۷ [۱۹ ژانویه ۱۹۷۹] حواله کرد، بابت پرداخت وجه کلیه هشت فقره صورتحسابی بود که تا آن تاریخ معوق مانده بود. کلیه هشت صورتحساب سال ۱۹۷۸ قبل از اینکه این وجه توسط آسکو حواله شود، صادر گردیده و لازم التادیه بود. جمع کل صورتحسابهای مزبور دقیقاً" به -/۱۶۰،۸۸۹ دلار بالغ می‌شود. بسیار غیرمحمّل بنظر می‌رسد که حواله مزبور، حسب ادعای شرکت نفت، فقط بابت برخی از صورتحسابهای پیشین (و نیز بابت صورتحسابهای نامعلوم آینده) بوده باشد، در حالیکه مبلغ حواله دقیقاً" معادل وجه صورتحسابهای صادره قبلی بوده است. به علاوه، در قرارداد خدمات هوایی مقرر

(۶) شرکت نفت در جریان تبادل لوایح و در جلسه استماع تأعید نمود که تحقیقات بعدی در تابستان ۱۹۷۹ نشان داد که مبلغ ۶،۶۳۷ دلاری که قبلاً" از چهار صورتحساب سال ۱۹۷۹ کسر شده بود، در واقع قابل پرداخت به خواهان بوده است. شرکت نفت اظهار داشته و مدارک نیز موید آنست که پرداخت این مبلغ در ژوئیه ۱۹۷۹ تصویب شده بود.

نشده بود و رویه متداول بین طرفین نیز چنان نبود که آسکو وجه صورتحسابها را پیشاپیش پرداخت کند. چنانچه قصد آسکو آن بود که پیشاپیش وجهی پرداخت و بدانوسیله از مفاد قرارداد و رویه معمول فیما بین طرفین عدول کند، می‌بایست در هنگام ارسال حواله تلگرافی، خواهان را از قصد خود مطلع می‌نمود و دلیل و مدرکی وجود ندارد که آسکو چنین کاری کرده باشد. و بالاخره دیوان متذکر می‌شود که دو صورتحساب سال ۱۹۷۸ (به شماره‌های ۱۴۱-۰۲۸۶ و ۱۴۱-۰۲۸۷) که مورد ایراد شرکت نفت قرار گرفته، منحصرًا بابت پروازهای اجاره‌ای ماه نوامبر ۱۹۷۸ است. باتوجه به نحوه عمل طرفین که ظاهراً مداومت داشته و از آنجا که مدرکی دال بر قطع خدمات [هوایی] در آن ماه در اختیار دیوان گذارده نشده، دیوان دلیلی برای این نتیجه‌گیری ندارد که خواهان خدمات مذکور را انجام نداده باشد.

۱۶ - بنابراین، دیوان نظر می‌دهد که حواله مبلغ /- ۱۶۰،۸۸۹ دلار توسط آسکو، بابت پرداخت کل مبلغ صورتحسابهای معوقه و لازم‌التادیه تا آن وقت، و از جمله دو صورتحساب شماره ۱۴۱-۰۲۸۶ و ۱۴۱-۰۲۸۷ بوده است. باتوجه به جمیع جهات مذکور، دیوان نتیجه می‌گیرد که صورتحسابهای شماره ۱۴۱-۰۲۹۷، ۱۴۱-۰۲۹۸، ۱۴۱-۰۳۰۱ و ۱۴۱-۰۳۵۴ پرداخت نشده‌اند. همچنین دیوان از مدارکی که در اختیار دارد، نتیجه می‌گیرد که دلیل کافی برای پرداخت مبلغ ۴،۵۴۰ دلاری که شرکت نفت مدعی است علاوه بر مبلغ /- ۱۶۰،۸۸۹ دلار بابت بقیه وجه این صورتحسابها پرداخته، وجود ندارد. همچنین دلیلی در مورد پرداخت مبلغ ۶،۶۳۷ دلاری که شرکت نفت پرداخت آن را تصویب کرده است، وجود ندارد. علاوه بر این، دیوان متذکر می‌شود که شرکت نفت اعتراضاتی را که قبلاً نسبت به خدمات مشروحه در صورتحسابهای مذکور به عمل آورده بود، دنبال نکرده است. بنابراین، دیوان نظر می‌دهد که خواننده مسئول پرداخت مبلغ /- ۵۳،۷۵۵ دلار، کل مبلغ لازم‌التادیه بابت صورتحسابهای مزبور، می‌باشد.

چهارم - ادعای مبتنی بر قرارداد مدرسه مالت

الف - شرح مایع

۱۷ - در ماه اوت ۱۹۷۷ خواهان به منظور آموزش افراد تحت تکفل کارمندان خارجی خود و نیز افراد تحت تکفل کارکنان سایر شرکتهای مامور عملیات در خاورمیانه، مدرسه‌ای بنام وردالا در شهر والتای کشور مالت تاسیس نمود. ظاهراً خواهان و آسکو شفاها، توافق کردند که تسهیلات آموزشی مدرسه وردالا در اختیار خانواده کارکنان خارجی آسکو نیز قرار گیرد.

۱۸ - راجع به اینکه چه کسی مسئول پرداخت شهریه مدرسه به خواهان بوده، مدارک متناقضی در اختیار دیوان است. از یک طرف، مدارکی وجود دارد که نشان می‌دهد آسکو حداقل چهار صورتحساب تسلیمی خواهان (به شماره‌های ۱۲۵-۹۹، ۱۴۰-۹۹، ۲۲۳-۱۴۱ و ۲۶۹-۱۴۱) برای نیمسال پائیزی سالهای تحصیلی ۵۷-۱۳۵۶ و ۵۸-۱۳۵۷ را تصویب و پرداخت نموده است. پرداخت دو صورتحساب دیگر (به شماره‌های ۱۷۰-۱۴۲ و ۱۸۴-۱۴۱) برای نیمسال بهار ۵۷-۱۳۵۶ تصویب شد، ولی حسب اظهار خواهان، وجهی بابت آنها پرداخت نگردید. از طرف دیگر، آسکو طی مکاتبات گوناگون، به مدسرو (Medserv) (۷) کارگزار خود در مالت و نیز به کارکنان خارجی خود اطلاع داد که کارکنان خارجی آسکو که افراد تحت تکفل خود را به مدرسه وردالا می‌فرستند، مستقیماً مسئول پرداخت شهریه مدرسه هستند و آسکو بعداً مبلغ شهریه را (پس از کسر هزینه مختصری) به آنها بازپرداخت خواهد نمود.

(۷) مدسرو (Medserv)، مخفف مدیریتینین اوپل فیلدز سرویسز کامپنی لیمیتد می‌باشد.

۱۹ - در فاصله مارس ۱۹۷۸ و مارس ۱۹۷۹، خواهان پنج فقره صورتحساب (به شماره‌های ۱۴۲-۰۱۷۰، ۱۴۱-۰۱۸۴، ۱۴۲-۰۲۸۹، ۱۴۲-۰۳۲۳ و ۱۴۲-۰۳۶۱) و نیز یک اعلامیه بستانکار (به شماره ۱۴۲-۰۳۷۹) بابت شهریه نیمسال تحصیلی پائیز ۱۳۵۶-۵۷ و هر دو نیمسال تحصیلی ۱۳۵۷-۵۸ تسلیم کرد. این صورتحسابها به تفصیل عبارتند از:

شماره صورتحساب	تاریخ	مبلغ صورتحساب دلار	شرح
۱۴۲-۰۱۷۰	۵۶/۱۲/۱۵ (۷۸/۳/۱۶)	۹،۶۰۰	شهریه نیمسال بهار ۱۳۵۶-۵۷
۱۴۱-۰۱۸۴	۵۷/۲/۵ (۷۸/۴/۲۵)	۷،۴۳۳/۳۵	شهریه نیمسال بهار ۱۳۵۶-۵۷
۱۴۲-۰۲۸۹	۵۷/۹/۲۳ (۷۸/۱۲/۱۴)	۱،۳۸۳/۳۳	شهریه نیمسال پاییز ۱۳۵۷-۵۸
۱۴۲-۰۳۲۳	۵۷/۱۱/۹ (۷۹/۱/۲۹)	۳۱،۳۰۰/-	شهریه نیمسال بهار ۱۳۵۷-۵۸
۱۴۲-۰۳۶۱	۵۷/۱۲/۷ (۷۹/۲/۲۶)	۱،۷۷۵/-	شهریه نیمسال بهار ۱۳۵۷-۵۸
اعلامیه بستانکار شماره ۱۴۲-۰۳۷۹	۵۷/۱۲/۲۸ (۷۹/۳/۱۹)	(-/۱۸،۳۷۵) (۸)	رقم بستانکار بابت صورتحساب شماره ۱۴۲-۰۳۲۳ مربوط به شهریه نیمسال بهار ۱۳۵۷-۵۸
جمع		۳۳،۱۱۶/۶۸ دلار	

(۸) خواهان اظهار می‌دارد که این رقم بستانکار، بابت شهریه آن دسته از افراد تحت تکفل کارکنان خارجی اسکو است که ثبت نام کرده، ولی در واقع در این نیمسال در مدرسه حضور نیافتند.

بدنبال آخرین صورتحساب، در تاریخ نهم اردیبهشت ماه ۱۳۵۸ [۲۹ آوریل ۱۹۷۹] تلکسی مبنی بر درخواست وجه به شرکت نفت ارسال گردید. در تاریخ ۱۶ خردادماه ۱۳۵۸ [ششم ژوئن ۱۹۷۹]، آقای تی. دبلیو. نیگل نامه‌ای از طرف خواهان به آقای بیگدلی در دایره حسابداری قسمت حفاری آسکو نوشته، ضمن اعلام وصول مجوز آسکو برای پرداخت صورتحسابهای شماره ۱۰۷۰-۱۴۲ و ۰۱۸۴-۱۴۱ تقاضا کرد وجوه معوقه کلیه صورتحسابهای صادره بابت شهریه مدرسه پرداخت شود. در تاریخ ششم مردادماه ۱۳۵۸ [۲۸ ژوئیه ۱۹۷۹]، شرکت نفت به نامه ۱۶ خردادماه ۱۳۵۸ [ششم ژوئن ۱۹۷۹] پاسخ داد و ضمن اشاره به برخی صورتحسابهای شهریه، اعلام کرد که "ما اقدامی در مورد این صورتحسابها نکرده‌ایم. شما باید صورتحساب این نوع هزینه‌ها (شهریه مدرسه) را مستقیماً به رئیس امور اداری کارکنان خارجی [شرکت نفت] ارسال نمایید تا فوراً درباره آنها اقدام بعمل آید." در تاریخ ۱۵ شهریورماه ۱۳۵۸ [ششم سپتامبر ۱۹۷۹] آقای نیگل به نامه فوق پاسخ داد و اجازه پرداخت آسکو بابت دو صورتحساب فوق را بدان ضمیمه و تقاضای پرداخت آنها را نمود. در این نامه ضمناً از شرکت نفت درخواست شد که سایر صورتحسابهای معوقه را پرداخت کند.

ب - ماهیت دعوی

۲۰ - موضوع اصلی مطروح نزد دیوان اینست که آیا بین طرفین چنان رابطه قراردادی وجود داشته که طبق آن، آسکو بابت پرداخت شهریه مدرسه مستقیماً در قبال خواهان مسئول باشد، یا خیر. دیوان متذکر می‌گردد که آسکو دو صورتحساب را در ماه مه ۱۹۷۸ و دو صورتحساب را در ماه آوریل ۱۹۷۹ پرداخت کرد و نیز پرداخت دو صورتحساب دیگر را تصویب نمود. هیچگاه آسکو مستقیماً به خواهان اعلام نکرد که این نوع صورتحسابها را پرداخت نخواهد کرد و یا اینکه صورتحساب شهریه باید مستقیماً

برای والدین دانش آموزان ارسال شود. همچنین مدرکی در دست نیست که نشان دهد والدین حتی یکبار شهریه را مستقیماً به خواهان پرداخته باشند. مدرک ارائه شده توسط شرکت نفت مبنی بر اینکه به نماینده آسکو در مالت و کارکنان آسکو اعلام شد که والدین مسئول پرداخت شهریه هستند، صرفاً جزو اسناد داخلی [شرکت نفت] است و مدرکی حاکی از اینکه این مکاتبات هیچگاه به اطلاع خواهان رسیده باشد، وجود ندارد. دیوان بر اساس مدارک ارائه شده نظر می‌دهد که یک مرادده قراردادی بین طرفین ایجاد شد که براساس آن صورتحسابهای شهریه باید توسط آسکو، پرداخت می‌شد.

۲۱ - آسکو پرداخت صورتحساب های شماره ۱۴۲-۰۱۷۰ و ۱۴۱-۰۱۸۴ را تصویب نمود و دیوان دلیلی نمی بیند که در اعتبار آنها تردید کند. لکن در مورد صورتحسابهای بعدی، دیوان از این واقعیت اطلاع دارد که اغلب کارکنان خارجی آسکو در زمستان سال ۱۳۵۷ ایران را ترک کردند. رجوع شود به: اولیل فیلد آو تکزاس، مذکور در فوق. در این رابطه، باید متذکر شد که خواهان راجع به خدمات انجام شده بابت بقیه صورتحسابها، یعنی صورتحساب شماره ۱۴۲-۰۲۸۹، ۱۴۲-۰۳۲۳ و ۱۴۲-۰۳۶۱ برای دوره بین سپتامبر ۱۹۷۸ تا پایان ژوئن ۱۹۷۹، مدارک کافی ارائه نکرده است. بخصوص، خواهان دلایل کافی ارائه ننموده است که کارکنان آسکو که افراد تحت تکفل ایشان به مدرسه وردالا می‌رفتند، در مدت مذکور کماکان در استخدام آسکو باقی ماندند. بنابراین، ادعای پرداخت این سه صورتحساب (و نیز منظور کردن رقم بستانکار) بعلت فقد دلیل رد می‌شود.

۲۲ - به دلایل فوق، دیوان دو صورتحسابی را که خواهان صادر و آسکو تصویب نموده، قبول می‌کند و بنابراین نظر می‌دهد که شرکت نفت مسئول پرداخت مبلغ ۱۷،۰۳۳/۳۵ دلار، جمع مبلغ دو صورتحساب شماره ۱۴۲-۰۱۷۰ و ۱۴۱-۰۱۸۴ می‌باشد.

پنجم - هزینه ها

۲۳ - هریک از طرفین باید هزینه های داوری مربوط به خود را تقبل نماید.

ششم - بهره

۲۴ - دیوان ملاحظه می کند که در قرارداد خدمات هوایی، قید شده است که بابت وجوهی که بیست روز پس از دریافت صورتحساب ها از طرف خواهان، پرداخت نشده باقی بماند، بهره ای به نرخ ۱/۵ درصد در ماه تعلق می گیرد. دیوان در گذشته حکم به نرخ بهره مقرر در قرارداد صادر کرده است. به عنوان مثال رجوع شود به هوارد نیدلز، تامن اند برگندوف، مذکور در فوق، و آر. ج. رینولدز توباکو کامپنی و دولت جمهوری اسلامی ایران و سایرین، حکم شماره ۱۴۵-۳۵-۳ (مورخ ۱۰ اسفندماه ۱۳۶۳ / اول مارس ۱۹۸۵) که در Iran-U.S. C.T.R. 7 نیز چاپ شده است. لکن دیوان متذکر می گردد که نحوه عمل طرفین نشان می دهد که خواهان بابت صورتحسابهایی که پس از گذشت مدت مقرر در قرارداد پرداخت شده، مطالبه بهره نکرده و به آسکو مهلت زیادی برای انجام پرداخت نهایی داده است. بنابراین، دیوان نسبت به مبلغ ۵۳،۷۵۵/- دلار مورد حکم، بابت ادعای مبتنی بر قرارداد خدمات هوایی، از تاریخ ۱۵ شهریورماه ۱۳۵۸ [ششم سپتامبر ۱۹۷۹] یعنی تاریخ آخرین مکاتبه موجود از خواهان به شرکت نفت، حکم به پرداخت بهره به نرخ ۱/۵ درصد در ماه (۱۸ درصد در سال) می دهد.

۲۵ - در مورد قرارداد مدرسه مالت، دیوان خاطر نشان می سازد که دو صورتحساب تصویب شده آسکو، حاوی شرط بهره ای به نرخ ۱/۵ درصد در ماه (۱۸ درصد در سال) نسبت به وجوهی است که ۳۰ روز از موعد پرداخت آنها گذشته باشد. لکن دیوان

مدارک کافی در اختیار ندارد که نشان دهد آسکو با این نرخ بهره موافقت کرده باشد. بنابراین، دیوان حکم بهره عادلانه‌ای برابر ۱۰/۵ درصد در سال نسبت به مبلغ دین، یعنی ۱۷،۰۳۳/۳۵ دلار می‌دهد. اجازه پرداخت آسکو که خواهان به عنوان مدرک تسلیم نموده، فاقد تاریخ است. بنابراین، دیوان مقرر می‌دارد که بهره متعلقه به وجوه قابل پرداخت بابت صورتحسابهای مدرسه مالت نیز از همان تاریخ ۱۵ شهریورماه ۱۳۵۸ [ششم سپتامبر ۱۹۷۹] پرداخت شود.

هفتم - حکم

۲۶ - به دلایل پیش گفته،

دیوان به شرح زیر حکم صادر می‌کند:

(الف) خواننده، شرکت ملی نفت ایران متعهد است مبلغ پنجاه و سه هزار و هفتصد و پنجاه و پنج (-/۵۳،۷۵۵) دلار آمریکا به اضافه بهره ساده به نرخ ۱۸ درصد در سال (بر اساس ۳۶۵ روز) از تاریخ ۱۵ شهریورماه ۱۳۵۸ [ششم سپتامبر ۱۹۷۹] لغایت تاریخی که کارگزار امانی دستور پرداخت محکوم به را از محل حساب تضمینی به بانک امین صادر کند و نیز مبلغ هفده هزار و سی و سه دلار و سی و پنج سنت (۱۷،۰۳۳/۳۵ دلار آمریکا) به اضافه بهره ساده به نرخ ۱۰/۵ درصد در سال (بر اساس ۳۶۵ روز) از تاریخ ۱۵ شهریورماه ۱۳۵۸ [ششم سپتامبر ۱۹۷۹] لغایت تاریخی که کارگزار امانی دستور پرداخت محکوم به را از محل حساب تضمینی به بانک امین صادر کند، به خواهان، ردینگ اند بیتسی دریلینگ کامپنی پرداخت نماید. تعهدات فوق با پرداخت از حساب تضمینی مفتوح به موجب بند هفت بیانیه مورخ ۲۹ دیماه ۱۳۵۹ [۱۹ ژانویه ۱۹۸۱]

دولت دمکراتیک و مردمی الجزایر ایفاء خواهد شد.

(ب) ادعای مبتنی بر سلب مالکیت ادعایی از اموال شخصی، به علت فقد صلاحیت رد می شود.

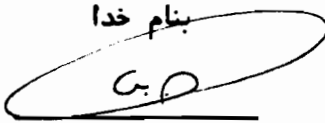
(ج) ادعای متقابل بابت حق بیمه اجتماعی، به علت فقد صلاحیت رد می شود.

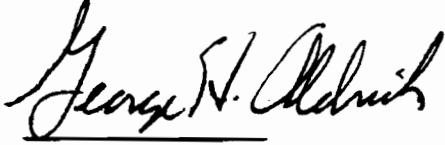
(د) هریک از طرفین باید هزینه های داوری مربوط به خود را تقبل نماید.

(ه) بدینوسیله حکم حاضر به منظور ابلاغ به کارگزار امانی به ریاست دیوان تسلیم می گردد.

لاسه، به تاریخ ۱۶... میا... ۱۹۸۸ برابر با ۲۶ اسفندماه ۱۳۶۶

روبرت برینر
رئیس

بنام خدا

حمید بهرامی احمدی
سرافیق درستی - عزت دوستی

جرج اچ. آلدریج